

La Banda Municipal de Sant Feliu

A propósito de la vuelta a Francia

Comentarem en certa ocasió que la nostra ciutat fou pròdiga en l'art de Talía y que sota la influència d'aquest es desenvolupà la marxa instructiva de la població.

A finals de segle l'estudi artístic-musical prou que atrèia també a una part de la joventut decidida de casa nostra i, a les nits, després del treball quotidia, si freqüentava els centres recreatius no era pas per a cercar-hi precisament una taula de manilla. N'hi havia alguns de joves que hi trobaven al músic i, si al principi es resignaven a aprendre els rudiments del solfeig, més endavant volien coèixer el mecanisme de l'instrument a què aquell es dedica-va, i els més coratjosos, quan es trobaven amb diners, ampliaven els estudis.

El cas és que no mancaven els grups d'escollits que sabien descobrir-hi uns esbargiments més atractius que les diversions vulgars, preocupantse, dintre d'allò que era possible de les coses de l'art, i per ço podien oferir de tant en tant representacions dramàtiques líriques que delectaven al poble i l'instruïen tot alhora. Que aquells afanys maduraren, ens consta, ja que els gaxons de ales hores no sacontentàren en dues orquestes de ball pel fet de que no hi havia població de certa importància de la comarca que no les tingués. Tot això ens ho palesa a l'ensem la remarcable actuació de l'orquestra del mestre Esteve Garreta que s'especialitzà més tard en l'execució de la música teatral. Anant al gra, direm qu'uns homes plens d'entusiasme, l'iniciativa dels quals esclatà con una bomba, es proposaren d'organitzar un conjunt d'instruments de vent i percussió, i que aquest arribà, vestint d'uniforme, a convertir-se en la Banda Municipal; encara que aquesta decisió no arribés a ésser més que honorífica.

No tenim esment del temps d'actuació d'aquella formació musical, però sí podem afirmar que fou perfectament constituïda, comptant amb un excel·lent executants, i aproximadament amb els següents instruments: = 3 Clarinets - 2 saxofons - trompes i fiscorns primers i segons - 3 cornetins o trompetes - baríton - flauta - bombardino - baix - bateria, etc.

es distingí força i, d'haver perseverat, hauria pogut esdevenir molt brillant, ço que es constatà pels elogis de què fou objecte per part dels mestres que de tant en tant visitaven la nostra vila.

Tenim notícia de què l'animador i el mestre director de la mateixa, ho fou Don. Eulogi Iglesias Ibarra, que no era per cert de Sant Feliu, però que ací vingué carregat d'il·lusions. No fa gaire que vaig tenir el gust de parlar amb la seva filla. -Si era aquest el músic major o no ho era, no podem pas afirmar-ho, però tenim notícia de què era home d'una perícia posada a prova, i sabem en tot cas que la Banda obeta a la voluntat d'una batuta competent.

Ens sap greu de no poguer citar un per un els altres músics d'aquella agrupació de guixolencs benemèrits. Limitem-nos, doncs, a mencionar els noms que ens vénen a la memòria: Gener (cornet). Altarriba (trompa.) Ribas (flauta) Barris, i Soler (percussió) Però no caldria particula-

ritzar, ja que tots els components demostraren conèixer bé els instruments i, si no altra cosa, estar dotats d'una gran predisposició per la música. Deixant de costat els aires populars, els valsos y les polkes, delectaven als més intel·ligents, en vetllades i concerts, amb música de *Barbieri*, *Arrieta*, *Chapí*, *Gaztambide*. i dels autors aleshores de gran volada, amb pàgines de «*Los Magyares*», «*Las hijas de Eva*», «*El Molinero de S biza*», «*Una Vieja*», «*El Dominó Azul*», etc.

Fou llàstima que poc temps després d'haber assolit un grau de perfecció es dispersés amb gran recança dels guixolencs. Ignorem si la desfeta fou deguda a qualque dissidència; tant mateix no seria pas perquè la meyoria d'aquells músics no estigués carregada de bons intents i d'entusiasme.

Preneu, amables lectors, aquesta pinzellada amb la bona voluntat amb què us en faig ofrena, excusant la meua insuficiència i poca instrucció en la

Antes, cuando llegaban estas fechas en que los pelotones ciclistas se lanzan a la lucha por las carreteras del país galo, la tensión de los deportistas españoles era muy acentuada. Seguíanse las incidencias de la batalla ratera y no era difícil encontrar chavales que se supieran de memoria los nombres de los grandes ciclistas españoles y aun extranjeros: Cañardo, Ezquerro, Cardona... Aerts, Maës, Antonin Magne, Learco, Guerra...

Hoy el ciclismo español a consecuencia de diez desacer-

matèria, que em priven d'anar més enllà en tractar dels mèrits de la Banda Municipal de Sant Feliu. Indubtablement algú més ben enterat i millor preparat podria exaltarlos degudament.

Just és que amb el concurs d'ANCORA dediqué un modest record a uns músics que demostraren amb llur esforç i afició que eran dignes del seu poble i que amb amor es fa tot.

J. Soler Cazeaux,

Ha entrado ya en máquina nuestra edición extraordinaria de Fiesta Mayor

Siguiendo la costumbre de los años anteriores, ANCORA publicará próximamente una edición extraordinaria con motivo de nuestra Fiesta Mayor.

A fin de preparar dicha edición, advertimos con esta nota a nuestros lectores, que queda suprimida la edición ordinaria que debería aparecer el próximo jueves día 26.

El extraordinario lo publicamos este año al mismo tamaño de nuestras ediciones normales y a dos tintas.

En sus veinte páginas, figuran notas, artículos y comentarios tan interesantes como los contenidos en el siguiente sumario:

Música celestial, por Artemio.

Un jardín y un hallazgo, por L. d'Andraitx.

Tarda de Corpus, cuento por el ganador de nuestro pasado Certamen Literario, Joaquín Segura.

Rebeldía, por José Llampayas.

También tenim una Rambla, por Jorge Marcó Lleonart.

Torres Quevedo en la Costa Brava, por Juan Bordás.

No ho veus com jo t'ho deia, por Jaime Lladó Vidal.

Baños de sol, por Antonio Lladó.

Tres poesies de Hermann Hesse, traducidas del alemán por L. d'Andraitx.

Lo que no cantan las «sagas», por Antonio Pastor-Foraster.

Lo que va de ayer a hoy, por J. Ferrer.

De com Berga i Boada vingué a l'Escola d'Arts i Oficis de Sant Feliu.

Balls d'envelat, por Juan Soler Cazeaux.

Rey y Señor, cuento por Francisco Masferrer.

Apunts del natural, por Siseta Moré.

Baile, por Llif Odall.

En busca de un tema, por Gari.

El C. E. Montclar, por José Vallverdú.

En la página de humor, figura un interesante «Foco», de Narmas, amén de otras amenidades igualmente humorísticas.

En las páginas deportivas de CHUT, aparecerá «El adiós a nuestros ases», así como otras varias notas y comentarios en honor de nuestros campeones.

Figura en las páginas centrales un interesante reportaje gráfico de la ciudad, englosa de la pasada Fiesta del Libro, Corpus los Homenajes a la Vejez, la bendición de la imagen de San Félix, así como un reportaje sobre la filmación de «Pandora».

«Amor, con amor se paga», es el título de una entrevista hecha a la Redacción de ANCORA por uno de nuestros lectores.

Y finalmente, nuestra sección habitual informativa, cerrará este ameno Sumario que ANCORA va ofrecerle en nuestra Fiesta Mayor.

Ojalá resulte para usted, lector tan interesante, como devoción y cariño hemos puesto nosotros al redactarlo.

tados años de labor directiva en este sentido, al limitar o denegar los permisos para salir a correr al extranjero, no cortando las discordias interfederativas, permitiendo una excesiva intromisión de las casas comerciales, etc... ha decaído considerablemente. No es que sea malo, nada de eso; simplemente, que ha quedado rezagado. Es otra forma de correr la que priva hoy día; por ello fué tan duro el nuevo aprendizaje que nuestros hombres tuvieron que hacer en carreteras foráneas: hoy día se mantiene un tren durísimo y que lo siga quien pueda y el que nó que se haga mozo de cuerda. Nadie se anda con remilgos y el cálculo más depurado preside la actuación de todo campeón, Cuando esto escribo los grandes ases de la ruta no se han lanzado todavía a fondo en la gran prueba francesa. Y el interés de ésta, con todo, es técnicamente superior al de cualquier otro año.

Mas, vayamos a ver qué ocurre con la afición. Yo no la percibo; ha decaído también de modo lamentable. Mucha gente se escuda en una pretendida antipatía por un deporte que conceptúan brutal y falto de gracia. Esto tiene mucha miga y se empareja con las críticas al boxeo, cuando a fin de cuentas el que se hace ciclista o boxeador, es por su gusto y todos los deportes son respetables tanto más cuanto como éste de los pedales exige una capacidad de sacrificio que ya le coloca de por sí en altos merecimientos de consideración.

Pero el deporte trasciende la esfera de la pura práctica para hacerse plato de multitudes sólo a consecuencia de las victorias. Si este año algún ciclista español diera el golpe veríamos en el acto el nuevo sidralismo ciclista.

Si no, los chavales seguirán ignorando que existen los Ockers y los Koblet, y los Bernardo Ruiz... - U.

Amenidades

En Inglaterra, entre la primera y la última campanada de las 12 de la noche, se deben escribir tres deseos en un papel de seda, quemar el papel, echar la ceniza en una copa de champaña y beber todo el contenido de la copa. Uno de los tres deseos será concedido.

En el Japón, los bancos están abiertos el último día del año, hasta medianoche, pues creen que para asegurar la felicidad de todo el año, es preciso antes pagar todas las deudas.